În această carte veți întâlni personaje precum:

Pricoliciul – ultimul din neamul său. Nu-și amintea nimic din povestea lui și trăia în așteptarea Sfârșitului (pentru că făpturile de basm nu mor de moarte bună) în Crângul Pantofarilor, o pădure din apropierea Dealului Negru și a satului turistic Sângerete. În momentul în care a început defrișarea pădurii și transformarea ei într-un sat de vacanță, a plecat în lume, fără să știe unde, poate chiar în căutarea poveștii sale. Aventurile lui pot fi citite în prima carte, *Cartea Pricoliciului*.

Todosia – o fetiță de (aproape) 13 ani care locuiește într-o casă bântuită și cu prea multă personalitate din Cetatea de Scaune. De când se știe își dorește să devină zână, iar idolul ei este Inia Dinia, directoarea Școlii de Zâne de la Mânăstirea Calu Gastru – *într-un pai reazămă, într-un pai spânzură*. În momentul în care mama ei, Ana Bugiana, dispare în mod misterios, pleacă în căutarea ei.

Domnul Archibald (Ar, pentru prieteni) – un funcționar al Conglomeratului Țărilor cu Roșii Palide, mai exact al Institutului de Reglementare a Miturilor și Poveștilor. A venit în Țara (oficială) a Vampirilor pentru a-și lua în primire slujba de consilier. Se consideră un

inginer de povești, deși oamenii de aici îl denumesc uneori Călătorul, amintindu-și de călătorii din vechime care leagă lumile ce se dezleagă și îi numesc pe cei nenumiți.

Făt-Frumos – cel mai important voinic al acestui neam, erou arhetipal, cel mai cel… Într-o dispută eternă cu zmeul (Tase) pentru atenția, iubirea și mâna domniței Ileana Cosânzeana, în principiu, dar și pentru jumătatea de împărăție promisă de către tatăl acesteia, Împăratul Roșu, viitorului ginere. În prezent, un tip (încă) bine, dezmoștenit, deci fără avere, cu premii internaționale și inițiativă în afaceri, nemulțumit de povestea sa.

Ileana Cosânzeana – o fată debusolată în preajma măritișului, ca orice fată…

Inia Dinia – una dintre primele zâne de pe aceste meleaguri. Una dintre Cele Trei care au avut castele în Valea Plângerii. În prezent, directoarea Școlii de Zâne de la Mânăstirea Calu Gastru.

Calul Năzdrăvan – un cal cu aripi, cam bătrân și cam ipohondru.

Zmeul Tase – un zmeu ambițios, muncitor, gospodar, furios pentru că și-a pierdut castelul în urma unui controversat decret prezidențial care presupune naționalizarea castelelor zmeiești și introducerea lor în circuitul turistic. Cu moșie și cu toate cele, pe Tărâmul Celălalt, șofer de TIR, angajat al Împăratului Roșu, pe Tărâmul Nostru. Pretendent al Cosânzenei și cel cu a doua șansă, după Făt-Frumos. În afară de domniță, mai are o singură slăbiciune…

Muma zmeului – cea mai afurisită creatură din lumea basmului. Ține numai cu fii-su, adică cu Tase, știe să gătească sarmale și tocăniță de oaie așa cum se mai găteau doar pe vremuri, uneori chiar și pentru dușmanii care se nimeresc prin preajmă.

Președintele Țării – ales prin vot democratic. Un individ cât se poate de obișnuit care s-a impus prin promisiuni electorale printre care și decretul care propune reconstrucția țării și aderarea ei la Structurile Basmului Comercial. Însă, ca orice președinte, habar n-are ce se întâmplă, de fapt, în țara pe care o conduce.

Vampirii – rebuturi ale Basmului Comercial. Deprimați și lipsiți de identitate, pleacă în exil precum faimosul Dracula sau se ascund pe Tărâmul Celălalt, în Codrul Roșului Apus. Refuză să mai consume sânge uman, să sperie oameni la comandă și să-i atace. Vor doar să fie lăsați în pace. Încă nu înțeleg rostul lor în această poveste, în care i-a atras de fapt…

Ana Bugiana – mama Todosiei, autoare de succes, reputat istoric al Basmului. Încearcă să descâlcească istoria vampirilor și să-i dea un sens. În prezent, lucrează la *Cartea Interzisă – O Istorie Secretă a Țării Vampirilor*, o poveste care se scrie aparent de la sine pe măsură ce se întâmplă.

Împăratul Verde – un fost conducător al acestei nații, cam într-o ureche.

Împăratul Roșu – un alt fost conducător al acestei nații, cu ambele urechi întregi, dar cam șmecher.

Cancelarul – o autoritate importantă în Conglomeratul Țărilor cu Roșii Palide a cărei identitate rămâne, până la un moment dat, învăluită în mister.

Agerul Ochilor – șeful Corecturii Statului. Atât în vechiul sistem, cât și în cel actual. Cu ochii lui mari care se rotesc în permanență poate vedea în profunzimea Basmului, pentru a identifica și corecta greșelile. Însă anumite lucruri îi rămân în permanență nevăzute.

Dioptrie și Cataractă – doi Corectori, unul mai vigilent, altul mai hârșâit de meserie.

Sânge-Albastru – liderul de necontestat al vampirilor, un aristocrat de modă veche. Grozav de demodat și de lipsit de voință.

Sfântul Trifon – un sfânt care a crescut-o de mică pe Todosia și pe care ea îl consideră unchi. Patron al viței-de-vie, are în grijă omizile, gândacii și lăcustele. Doctor, specialist în mușcături magice. Unii îl mai numesc și Trif Nebunul.

Sfântul Haralambie – patron al ciumelor, păcat că la un moment dat pierde una dintre ele și se află într-un mare impas.

Sfânta Vineri – o babă sfântă.

Sfânta Miercuri – altă babă sfântă, ceva mai simpatică decât prima.

Blajinii – un neam de omuleți pașnici ce stăpânesc Ostroavele Albe. Se îndeletnicesc cu grădinăritul.

Pâca – O profetesă. Fumează cam mult.

Oaia Năzdrăvană – o oaie ancestrală, tot timpul vorbește, dar n-o ascultă nimeni.

Ciuta Nevăzută – un monstru. Sfârșitul. Nimeni nu-l vede, însă el se apropie cu pas ușor, atunci când tuturor începe să ni se facă frică.

Pentru mai multe informații consultați Arhivele Basmului.

Când orologiul din vechiul turn al Tiparniței a bătut de ora cinci, străzile orașului erau pustii și nu se zărea vreo geană de lumină. Vânzătorul de înghețată a ajuns, ca de obicei, la piață înaintea altor negustori, împingându-și căruciorul pe roți. După un căscat prelung, s-a apucat să-și umple recipientele metalice cu laptele subțire și vânăt al vacilor de Câmpia Scorpiei pe care țărăncile îl vindeau aproape pe degeaba, direct de pe trotuar. Apoi a adăugat prafuri cu arome de migdale și nuci, precum și alte mirodenii ce alcătuiau rețeta lui secretă. A amestecat în pasta vâscoasă de culoarea leșiei până când a început să transpire. S-a oprit pentru o clipă ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte. Dintr-odată a simțit cum o suflare fierbinte îi cuprinde tâmplele, apăsându-le precum degetele unui duh de foc. Apoi cum îi pătrunde în trup, topindu-i măruntaiele. Era năclăit ca un cornet de înghețată într-o zi toridă de vară, se prelingea pe asfalt. Orașul, cu toate umbrele și clădirile sale, a părut că se răstoarnă peste el în momentul în care a căzut ca secerat la pământ.

CAPITOLUL 1

Mai departe, scrie-n carte

Agerul Ochilor, șeful Corecturii și responsabil cu siguranța statului, privise întreaga scenă prin ocheanul său fermecat cu care putea zări atât în apropiere, cât și la depărtare, atât Aici, cât și Dincolo. Se afla în turnul Tiparniței – locul unde se tipăreau pe hârtie variantele oficiale ale poveștilor încă de pe vremea Basmului Străvechi, atunci când capitala țării nu era decât o adunătură de case cu cel mult două etaje, în mijlocul unui câmp pârjolit de soare, unde drumurile proaste nu duceau nicăieri, iar apa din iazuri seca vara din cauza arșiței. Tot atunci se construise și Tiparnița, iar din turnul înalt al acesteia se anunțau incendiile ce mistuiau totul, înainte ca solomonarii să apuce să le stingă, năvala invadatorilor sau izbucnirea molimelor. În zilele noastre, Tiparnița, cu tot cu turnul ei unde un meșter străin montase la un moment dat un ceas uriaș cu limbi aurite ce măsura timpul la fel de exact și de implacabil ca în țările apusene, părea doar o cocioabă în comparație cu noile clădiri ale Cetății de Scaune, precum Vila Prezidențială. Însă poveștile tot aici își găseau variantele lor oficiale, pentru că Tiparnița devenise sediul Corecturii.

Jos, în piață, tot mai mulți precupeți și locuitori ai orașului se strângeau în jurul vânzătorului de înghețată prăbușit la pământ. Cineva chemase o ambulanță, iar aceasta n-a întârziat să apară, țignalul sirenei străpungând liniștea mohorâtă dinaintea zorilor. Omul a fost urcat pe o

targă și dus, mai apoi, în interiorul mașinii care a dispărut în ceață. Abia după aceea, mulțimea a început să se împrăștie, iar Agerul Ochilor și-a strâns ocheanul reglabil, care a ajuns la dimensiunile unei lentile rotunde de monoclu, și l-a pus în buzunarul de la piept.

L-a chemat la el pe Corectorul de serviciu și l-a trimis la Spitalul de Urgențe.

— Vreau să am un raport complet. Cât mai repede! i-a ordonat el.

Apoi a dat de arhivarul-șef care abia se trezise și i-a cerut să-i scoată din Arhivele Basmului niște documente atât de vechi și de îngălbenite, încât foaia de hârtie i se fărâmița între degete. Însă nu avea nevoie de ele ca să dea pagina, putea să vadă tot ce era scris dintr-o singură privire care reușea să pătrundă chiar și în textura manuscriselor. Apoi a mai cerut să i se aducă și Cartea, unicul exemplar pe care îl păstrase în Tiparniță. A întors-o din nou pe toate fețele – din ea nu putea să citească nimic.

Între timp, s-a întors Corectorul, care agita câteva foi din raportul în care nu apucase să scrie mare lucru.

— Lasă raportul! Spune-mi mai bine ce ai aflat prin viu grai! l-a îndemnat Agerul care simțea deja că se pierde timp prețios.

— Păi, la început au zis că ar fi pojar magic, însă bolnavului nu i-a apărut nicio pată albăstruie pe corp. Apoi au spus pe rând: apendicită, farmece de iele, intoxicație cu mătrăgună, mușcătură de ghionoaie. Un doctor a pomenit și de o boală rară, Ducă-se-pe-pustii. Dar, după ce i-au făcut analizele, medicul de gardă s-a albit la față și a ordonat izolarea de urgență a pacientului într-un salon din aripa Limbo…

Agerul Ochilor cunoștea prea bine aripa Limbo a spitalului – acolo, într-o lumină spectrală, făpturile de

basm zăceau în așteptarea Sfârșitului. Totodată, în aripa Limbo ajungeau și cazurile incredibile, cu un diagnostic incert sau cele rușinoase, iar doctorii sperau ca uitarea să se aștearnă și peste ele.

— Și n-ai întrebat ce are? s-a enervat Agerul.

— Au zis că trebuie să mai facă niște investigații… și că în momentul ăsta, pentru că prognoza solomonarilor e proastă, încă de la începutul lunii mai, nimic nu e sigur.

Șeful Corectorilor îl mai asculta doar pe jumătate. A strâns câteva dintre documentele de pe birou pe care le-a vârât în servieta unde își ținea și dicționarul de căpătâi, în ultima sa variantă, precum și o colecție de tocuri și de stilouri. A aruncat o ultimă privire asupra Cărții și, până la urmă, a luat-o și pe ea, deși presimțea că nu-i va folosi la nimic.

În mașina sa de serviciu, Agerul Ochilor a deschis geamul, ca să respire în voie. Aerul fierbinte de afară i-a năvălit în obraji ca dintr-o gură de cuptor. Era nefiresc de cald pentru luna iunie. Și tot nu se luminase, deși ceasul din turn anunțase deja ora șase. În rest, nimic nu părea ieșit din comun. Orașul își vedea de ale sale, traficul începuse să se aglomereze, mașinile așteptau pe la semafoare străpungând întunericul cu farurile lor de ceață.

Nici măcar Agerul Ochilor nu-și mai amintea când anume apăruse ceața în capitală. Poate odată cu schimbarea numelui, printr-o inofensivă greșeală de Corectură – din Cetatea de Scaun în cea de Scaune. Sau în același timp cu nevoia locuitorilor orașului de a-și cumpăra scaune în neștire și de a le arde în stive, pe la intersecții, pe cele care nu le mai erau de trebuință. De bună seamă că nu fusese un moment precis. Ceața se insinuase treptat,

aducând cu sine confuzie și tristețe și nu se mai ridica nici măcar la orele prânzului. Însă locuitorii orașului se obișnuiseră cu acest fenomen meteorologic inexplicabil și, atât timp cât în capitală se trăia bine și se încheiau marile afaceri, nu-i deranja prea tare.

În camera de gardă a spitalului, se lăsase o liniște care nu prevestea nimic bun. După ce Agerul Ochilor și-a făcut apariția, doctorii au amuțit, însă și-au văzut de cazurile lor obișnuite, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Doar unul dintre ei l-a tras deoparte pe șeful Corectorilor și i-a șoptit ceva la ureche. Pentru o clipă ochii imenși ai Agerului, care se învârteau mai tot timpul, au încremenit.

— Sunteți siguri? a șuierat. Dacă îmi ascundeți ceva…

Doctorul l-a privit năuc și înspăimântat. Auzise multe despre șeful Corecturii, însă niciodată nu-l întâlnise în carne și oase. Știa că toate lucrurile i se arătau găurite ca sita și străvezii ca apa cea limpede, inclusiv niște amărâte de fișe medicale pe care le pitise deja într-un sertar. Și mai știa că el putea vedea chiar și cum crește iarba, sau copacii cu vârful în jos de pe cealaltă parte a lumii, darămite un bolnav pe care ei îl izolaseră în aripa Limbo.

— Ar putea să fie, dar nu prea are cum, a răspuns într-un târziu doctorul, bâlbâindu-se. A dispărut, sau mai degrabă boala a fost eradicată încă de pe vremea Poveștilor de Mijloc. Doriți… să-l vedeți pe pacient?

Agerul Ochilor a clătinat din cap. Îl avea în vizor pe vânzătorul de înghețată de mai multe zile. Îl urmărise, tot prin ochean, în mica sa grădină din fața casei, în încercările sale zadarnice de a cultiva mentă. În absența Soarelui și a luminii, planta se ofilea. Îi ghicise până și gândurile, fiindcă ocheanul fermecat reușea uneori să

pătrundă în mințile, dar și în sufletele oamenilor – negustorul își dorea să le ofere clienților un nou sortiment de înghețată și să câștige un ban în plus. Sau pur și simplu îi era dor de un gust al copilăriei care dispăruse de ceva vreme. Mai departe, gândurile lui deveneau un hățiș pe care șeful Corecturii nu avea niciun interes să-l descâlcească. Vânzătorul de înghețată era de fapt un nimeni.

— Nu vreau să-l văd chiar acum, poate mai târziu, a zis Corectorul, pe un ton brusc iritat. Aș vrea, în schimb, să vorbesc cu Sfântul Haralambie.

— Nu știm nimic de sfinția sa, a intervenit un sfânt mărunt cu o aură palidă care era infirmier și se afla întâmplător pe acolo. Trebuia să fie de gardă la urgențe magice, dar n-a venit la spital. Poate că, în situația de față, s-a dus să consulte cărțile cele vechi, cu bolețnițe și leacuri.

Șeful Corecturii s-a enervat și mai tare – toată lumea aflase ceva! Poate nu întregul adevăr, doar jumătăți și sferturi, poate că făpturilor de basm li se arătaseră deja Semnele doar de ele știute. Poate că oamenii obișnuiți prinseseră din zbor primele vești, doar se știe cât de repede zboară veștile! Agerul a ciulit urechile și i s-a părut că le aude șoaptele și zumzetele, veștile erau peste tot. În spital domnea agitația, asistentele șușoteau pe la colțuri, pacienții își părăseau saloanele și umblau bezmetici pe holuri, în halate și papuci, să împrăștie zvonurile. Apoi a zărit cu coada ochiului, în sala de așteptare, o ursitoare bătrână ca moartea, ieșită probabil la pensie în primul ev al Basmului, care ședea liniștită pe un scaun și tricota. Împletea o cămașă lungă și albă, iar degetele i se mișcau iute pe andrele, în vreme ce pacienții din jur îi aruncau priviri aprobatoare. Agerul Ochilor a izbucnit furios:

— Cred că e inutil să vă spun că avem nevoie de discreție totală, cel puțin până se lămuresc lucrurile. Așadar,

fără presă, fără declarații, fără alarme false în rândul populației! Să nu intre lumea în panică, să nu creadă că ar fi ceva molipsitor, mai ales pe căldura asta! S-a înțeles?

Înainte ca doctorul să mai apuce să bâiguie un răspuns, Agerul deja plecase. Însă lăsase ceva în urma sa. Pe holurile spitalului, în cabinete, în saloane și în sălile de operații, chiar și în aripa Limbo care intrase oficial în carantină, plutea o amenințare. Cei care știau câte ceva tăceau. Însă cei care nu știau nimic, ca să-și alunge spaimele, au început să vorbească.

Agerul Ochilor n-a trebuit să aștepte mult în anticamera apartamentului prezidențial. Secretara personală a Președintelui – o matahală de femeie din neamul uriașilor, care făcea parte și din echipa de protecție și pază, i-a comunicat pe șoptite, pentru ca vocea ei răsunătoare să nu transforme geamurile în țăndări:

— Președintele nu doarme, vă poate primi chiar acum. De fapt, nu cred că a închis un ochi toată noaptea… a mai spus ea, cu o undă de îngrijorare în glas.

Secretara l-a condus mergând în vârful picioarelor într-un living spațios. Președintele arăta într-adevăr ca și cum n-ar fi dormit de mai multe nopți. Agerul Ochilor l-a găsit la micul său birou pentru treburi urgente, scăldat în lumina gălbuie a unei veioze, într-un halat de casă îmbrăcat neglijent peste pijamaua în dungi. Un ins mărunt, plăpând și negricios, de vârstă mijlocie, cu un început pronunțat de chelie – ăsta era Președintele Țării Vampirilor. Un om cât se poate de obișnuit, chiar dacă primise distincția de voinic fruntaș pe vremea Basmului Nou, iar în armată lucrase cot la cot cu niște zmei la construcția barajului cel mare de pe Apa Sâmbetei. Iar acum chipul îi părea și mai întunecat din cauza cearcănelor și a unei neliniști pe care nu încerca să și-o ascundă.

— Ah, tu erai… mă așteptam să apari, a spus el repede, aproape ușurat, când l-a zărit pe Agerul Ochilor. E ora șapte. De ce nu s-a luminat încă de ziuă? Oare Zorilă muncește acum cu jumătate de normă?

— Se pare că e din cauza prognozei, a răspuns Agerul Ochilor.

— Ce prognoză?! s-a mirat șeful statului.

— Prognoza solomonarilor… o vreme potrivită pentru ziceri, prorociri, vestiri și prevestiri, a continuat imperturbabil Agerul. Asta de obicei înseamnă și mai multă ceață în orașul nostru.

— Aha, a făcut Președintele. Dar pasărea de ce nu a cântat de ora șapte? a mai întrebat el, adresându-se de data aceasta secretarei sale.

Uriașița nu părăsise încă încăperea, rămăsese cu un genunchi înfipt în canapeaua pentru oaspeți și cu gâtul sucit într-o parte ca să nu se lovească cu capul de tavan. Toate camerele vaste și sălile cât niște stadioane de fotbal din Vila Prezidențială erau neîncăpătoare pentru ea. A ridicat o privire plină de compasiune spre ceasul cu cuc de pe perete – un antic cadou de nuntă.

— Cucul e răcit… I-am dat aseară niște sirop de tuse. Și m-a întrebat dacă și-ar putea lua o zi liberă…

— Sigur, a mormăit Președintele.

„De s-ar face odată lumină!“ s-a gândit el destul de abătut, îndreptându-se spre fereastră ca să arunce o privire afară. Își aminti diminețile verii din copilăria sa – răcoroase și proaspete, cu adieri plăcute de vânt ce veneau din crângurile de la marginea orașului. Și cu zorii ce scăldau totul în lumina lor străvezie. Cetatea de Scaune arăta ca un oraș nemuritor, în așteptarea Soarelui.

— Vreți să aduc cafea? a vorbit din nou în șoaptă secretara, iar candelabrul din tavan a început să se clatine ușor.

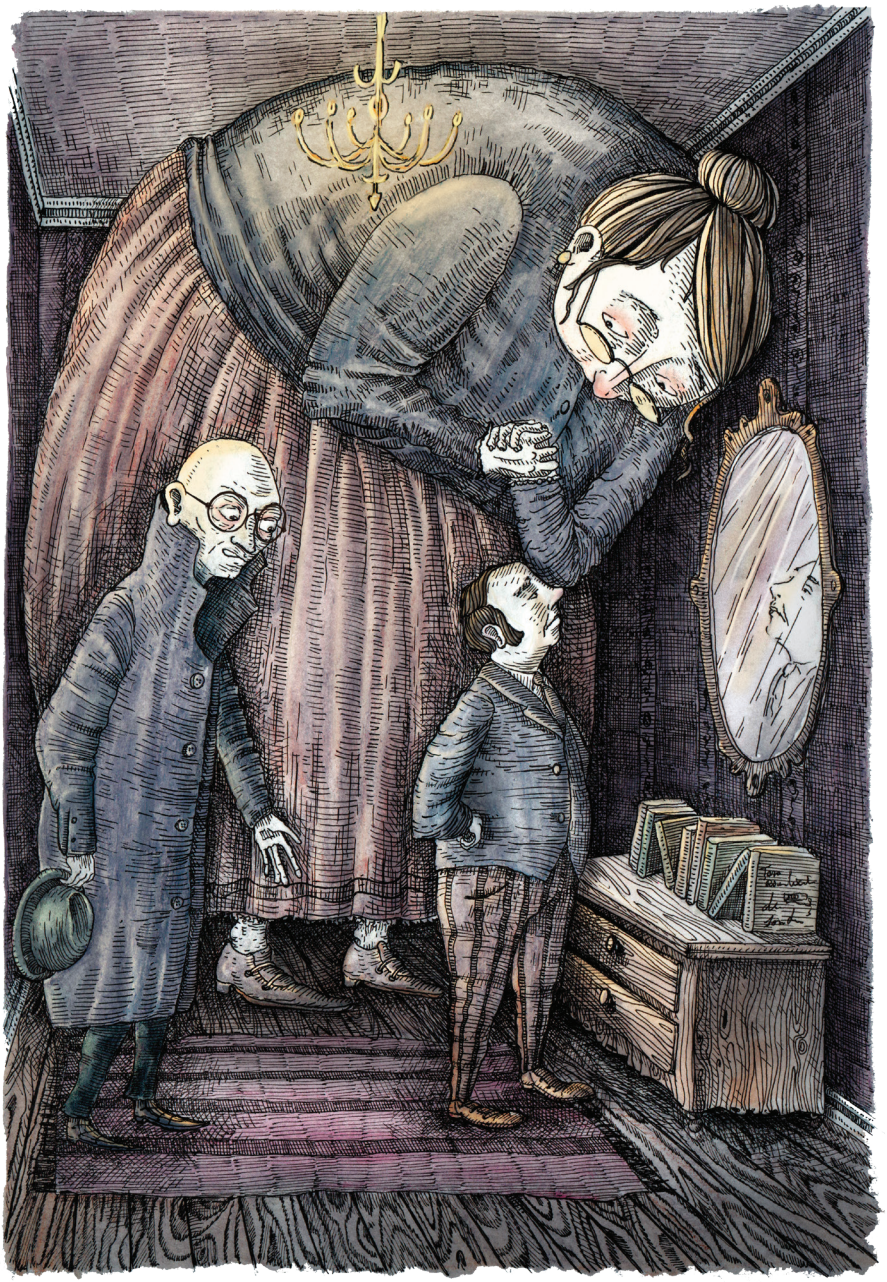

— N-avem nevoie de nimic, lasă-ne te rog singuri, a spus Președintele.

Uriașița s-a retras discret, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Președintele s-a întors spre Agerul Ochilor care aștepta în spatele lui, în picioare. În ochii lui ardea ceva mocnit. Șeful statului și-a dat seama că situația era mult mai gravă decât și-o imaginase în lungile nopți în care, obsedat de Carte, nu reușise să pună geană pe geană.

— Ei? a întrebat el plin de nerăbdare.

Însă Agerul a spus doar atât:

— E ciumă în oraș.

Președintele a simțit un nod în gât.

— Cum e posibil?!

— Au scăpat-o din lesă… sau poate, cine știe?, oarecine a vrut să-i dea drumul! a mormăit Agerul Ochilor, fără convingere și înciudat că nici el nu știa mai multe. Însă nu vă faceți griji, deocamdată avem doar un caz izolat. O s-o prindem înainte ca molima să se împrăștie și să…

— N-o puteți prinde! l-a întrerupt Președintele. Doar unul singur poate… el unde este? Sfântul Haralambie?

— Deocamdată nu e de găsit, a răspuns oarecum spăsit Agerul. Dar vă asigur că de îndată ce…

— Oare voi, Corectorii, n-ați văzut Semnele? l-a întrerupt din nou Președintele din ce în ce mai agitat. Sau le-ați trecut cu vederea?

Președintele se enerva rar și doar atunci când era depășit de situație. Iar acum toate spaimele nopților sale pierdute i se învălmășeau în cap. A luat Cartea de pe birou, părea o carte ca toate cărțile. A deschis-o chiar la primele pagini și a început să citească, pe sărite:

— Uite! Scrie aici, negru pe alb… ciupercile dintr-un anume soi se aprindeau noaptea, răspândind în jur o

lumină otrăvită… invazia unor insecte lunguiețe și pătate cunoscute sub numele de vaca-Domnului… animale fabuloase de pe Tărâmul Celălalt, traversând Tărâmul Nostru… Păsări Măiestre migrând în mod dezorganizat spre sud… Mesagerii Urmei! Sfârșitul! De ce voi, Corectorii, n-ați văzut și n-ați *corectat* toate astea, ca să nu se ajungă aici?!

Agerul Ochilor și-a plecat jenat privirile și a preferat să nu răspundă. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că el, șeful Corectorilor, nu putea citi o amărâtă de carte și, în același timp, se întreba cum de Președintele reușise s-o facă.

De fapt, ce se întâmplase? În urmă cu ceva vreme, Președintele descoperise întâmplător într-o librărie o carte stranie, semnată de o oarecare Ana Bugiana. Crezuse inițial că era o glumă proastă, pentru că acea carte nu conținea nici măcar un rând tipărit. Avea paginile albe și înșelătoare, ca ținuturile din Împărăția Frigului, cu zăpada lor neatinsă, de la capătul lumii. Președintele își închipuise că era vorba de niscaiva farmece, așa că plimbase Cartea pe la solomonari și pe la iele, însă nici unii, nici celelalte nu-i dăduseră de capăt. Toți îi spuseseră că respectiva carte nu se putea citi, cel puțin nu în modul obișnuit în care se citește o carte. Depășit de situație, Președintele a făcut un gest necugetat – a interzis Cartea suspectă, a ordonat să fie scoasă din librării și să i se dea foc în piețele publice din marile orașe, ceea ce a atras dezaprobarea tuturor basmagiilor și povestitorilor din lume. În tot acest timp, însă, nu a încetat să spere că va izbuti s-o citească, iar eforturile sale s-au dovedit zadarnice până la un punct. Dintr-odată și-a dat seama că povestea se scrie, de fapt, de una singură pe măsură ce ea se întâmplă în realitate. Acea realitate îndoielnică,

suspendată în timp, din lumea poveștilor. Apoi a avut o nouă dezamăgire: Cartea s-a oprit abrupt, ca și cum i-ar fi râs direct în față. Urmau multe alte pagini neatinse de cerneala tiparului pe care le-a frunzărit năuc. Unde se termina cartea? Sau… avea într-adevăr un final? Dacă blestemata de carte se va scrie la nesfârșit, iar el nu va ieși niciodată din acel coșmar?

Președintele s-a așezat epuizat pe marginea scaunului de la micul său birou pentru treburi urgente. Încă ținea Cartea în mână. Tocmai citise despre un vânzător de înghețată care se prăbușise în stradă, i se făcuse rău aparent fără niciun motiv. Mai departe nu mai era scris nimic, așa că se gândise deja la zeci de scenarii posibile din care făceau parte monștri uitați de pe Tărâmul Celălalt și făpturi vechi ale Basmului pe care nimeni nu le mai lua în seamă.